Rågsumpens hjälte.

Johan Justus Sjöberg i Rågsumpen är en bland hemmasvenskarne, som med stort intresse följt med tidningarnas skildringar om kronprinsparets Eriksgata genom Amerika detta nådens år 1926.

— Då å rent märkvärdigt va han blir firad, menar Johan Sjöberg. Miljonärer, som ha så många pengar att en kunde fylla igen Rågsumpasjön må dom ta emot honom å fjäska å krusa, å själve presidenten känner sej ärad av besöket. Men då kan, minsann, också va på tiden att dom gör nåt för å få vårat gamla Sverige i ropet där ute. Eljest tror bara dom flesta att vi höra te Norge eller Danmark.

Enligt mitt simpla förmenande skulle norska å danska kungarna lagt ställskap också, så dom fått se att vi liksom ha vårat var för sej må landena här hemma.

Sen hade dom kunnat skräppt och skrutit vem som värst orkat, å då hade liksom blitt en sorts tävlan, se. Men då hade nock norsken blitt värst, för se dom kan skryta dom. En gång då jag va i Amerika frågte en irländare mej va ja va ifrån.

— Frå Sweden, sa ja.

— Jaså, från Köpenhamn, sa han så.

— Nä frå Sweden sa ja igen.

— Ah, från Kristiania då, klippte han till.

— Nä, gualov, sa ja, men från Stockholm, om han vill ha reda på då.

— Well sa åsnan, då ä du alltså ute ifrå landsbygden, för den stan har ja aldri hört talas om.

Så talade och sade Johan Sjöberg och mente på att då va annat för honom den gången han va i Amerika. Hans karriär var inte vidare glänsande, men hans äventyr där ute har han berättat så många gånger i hemtrakten, att folk kan det utantill. Vadan den må gå vidare. Ty Johan råkade nämligen inte att få dansa på rosor i staterna.

Johan Sjöberg var just inte bland de kvickställdaste fålarna i vår herres hage. När han går hemma i Rågsumpen tills han var tjugotre år och på grund av plattfot lyckats krångla sig ifrån exercisen, ämnade han gifta sig och slå sig till ro. Han var ende sonen till en fjärdingsbonde och rätt välbärgad och när far och mor började segla åt undantagsstugan, började Johan skela efter grannens Amanda.

De var litet smått väl emellan Johan och Amanda en längre tid och allt syntes gå väl mot giftermålet, tills Amanda plötsligt blev otrogen. Det kom en krylihårig och grann bokhållare till handlaren och förvillade kärleken för Johan, den stackarn. Och så blev Johan, så dyster och modfälld att han beslöt att ende ra gå ner åt Rågsumpsjön och dränka sig eller resa till Amerika. Det ena beslutet skulle medföra slutet genast och det andra toge väl död på honom också, för Johan fruktade farorna i stora världen svårligen. Han hade alltid varit litet bakom, Johan, och den enda grytgrepa han hört skramla var den som hängde vid Rågsumpens egen grötgryta. Men Amanda sorgliga otrohet kväljde honom till den milda grad, att han beslöt ge sig i väg till främmande land och komma aldrig mer igen, som det står i visan. Och så en vacker dag dråsade Johan Justus av mot Amerika med tårar i ögonen och pelargoniekrans på bröstet och fars blå marknadskrin fullpackat med mat och snus. Han skulle visa Amerika att han var en hjälte, som inte fruktade äventyrens värld. Men för säkerhets skull tog han pengar med för hemresan och detta visade sig vara rätt så hälsosamt.

Johan hade en morbror i norra Minnesota, som var farmare, och dit skulle han till att börja med. Resan gick bra. Tack vare pelargoniekransen fick agenten honom ombord på båten och sen var han bara ett vanligt fraktgods, som tränade emigrantfösare tögo hand om. Johan åt och gfödde på världen så länge matsäckskrinet stod bi och landade lyckligt i Boston. Sen fick han en biljettremsa i hatten och sattes på tåget att skjutsas iväg över den förlovade jorden så gullstoftet rök omkring ...

Ty Johan Sjöberg såg guldstycken övervallt så snart han satte foten på Amerikas jord. Han resonerade som så, att att om det var sant, som folk sagt honom, att det fanns guld i klumpvis där ute, så nog hade han don att skära med. Johan hade tagit fars stora täljkniv med sig för säkerhets skull.

Och gud nåde den som stack i vägen för honom. Sedan, när han bara skurit tillräckligt många klimpar, skulle han resa hem igen, gullförgylld som en avgud och bräcka den skönhärigaste sillstrypare i världen. Ty Amanda värkte i bröstet på Johan efter värre nu sedan han kommit i främmande land.

Morbrodern där ute i Minnesotas urskogar tog emot Rågsumpens sändebud och begrep genast att denne nye medborgare i det fria landet inte skulle stiga till de högre posterna i unionen. Han var vettskrämd för allt det nya han såg och anade därute och den sjuveraktiga släkten gjorde ingenting för att hämma denna skräck. Snarare tvärtom. Det första Johan såg då han kom in på farmen var en jättestor New-foundlandshund.

— Då å en vaip sade farmarpojken, vänta tills du får se de stora hundarna. Då reste häret sig på Johan och han önskade sig hemma i Rågsumpens lilla ängd igen.

När han varit en vecka på farmen råkade han ut för en skunk — stinkdjur. Johan försökte peta till det lilla djuret med en högaffel och sedan mindes han ingenting mer förrän han låg i gräset och kräktes. Den parfymen går aldrig ur och när Johan kom hem till gårdsfolket flydde de honom som pesten.

— Nu måste vi gräva ner dej, sade morbrodern, för jord är det enda som tar ut lukten. Och så grävde de ned den ångestfyllde Johan så bara huvudet stack upp ovan jorden. I två runda timmar skulle han ligga så, sen skulle skunkstanken vara borta.

— Vi grävde ner en nykomling så där för fem år sedan, sade en farmarpojke till Johan, å när vi sen kom å skulle gräva upp honom igen så hade vargarna varit framme och ätit upp huvudet jäms med jorden.

Undra på att Johan Sjöberg lämnade denna vänliga släktkrets och gav sig ut åt en timmerkamp i skogen. Och det var här han råkade på sitt första, stora äventyr i dollarlandet. Johan hade inte varit i timmerlägret mer än tre dagar förrän han tillsammans med en kamrat skickades ut för märkning i skogen. De två männen hade ett litet tält, som de låga i på nätterna och förvarade sin mat i. En natt då kamraten, en norsk gut, hade gått till lägret för att hämta verktyg vaknade Johan vid att en våt nos luktade honom rätt i ansiktet. Och när han vild av skräck och yrvaken rusade upp fick han syn på en stor svart hund, som just släpade i väg med matpåsen deras. Maten var det enda, som Johan riktigt förstod sig ut åt en timmercamp i skogen. såg att hela förrådet höll på att gå förlorat blev han utom sig. Han nappade storyxan och rusade rakt på det svarta odjuret och högg till mitt i skallen. Ett rytande, som kom hela skogen att darra besvarade hugget, och innan Johan visste ordet av stod den svarta hunden på bakbenen och kom emot honom. Johan skrek och högg vilt med yxan, men innan han fått ge odjuret tillräckligt hade detta så gott som slitit kläderna av honom och gett honom ett styggt sår i ansiktet. Men sedan låg också den svarta besten död. När norsken kom på morgonen mötte Johan honom utanför tältet, blodig och sönderriven och blek av skräck.

— Tocka rackars hundar dom har här i Amerika, sade Johan och pekade på det döda odjuret. Här kan ingen människa va längre. Men norsken stirrade på Johans "hund" med vidöppa ögon och skrek,

— Gud bevare oss gut, har du da drept en grisslebjörn!

Johan teg — molteg. Och så kände han skräcken gastkrama sig så han höll på att dö. På kvällen gingo de till lägret med skinnet och Johan vart en hjälte. Basen köpte björnskinnet och hade bara Johan stannat så hade han varit den populäraste mannen bland timmercampens hundrafemtio äventyrare. Men på kvällen dagen efter smet han iväg till närmaste stad och, köpte biljett för björnskinnspengarna till en plats i Illinois, där han hade en faster. Han hade fått en fasans skräck för skogarna i norra Minnesota.

En sådan otur som den arme Johan Sjöberg från Rågsumpen i Swedens land hade väl sällan följt en emigrant. Han hade inte varit mer än en vecka hos fastern i Illinois på deras farm förrän han råkade ut för sitt andra äventyr i det förskräckliga landet. Vilket, gunås, var det sista därute också.

En dag såg Johan, då han stod ute i svingården och gav grisarna majskolvar, ett svart strutformigt moln komma farande över slätten. Han hörde folket skrika och springa ner åt gårdens cyklonkällare och innan han visste ordet av kände han sig gripen och upplyftad, varpå han tillsammans med tre grisar virvlade bort genom luften som en ballong. När Johan fick sin sans igen satt han i grannfarmarens kök som var tak- och väggiöst, med en gris i knäet och tre knäckta revben.

Det tog tre veckor att läka ihop revbenen på lasarettet, men när detta var gjort plockade Johan fram respengarna, som han haft med sig hemifrån. Och så bad han en brinnande bön till den högste, att han snart måtte vara välbärgad ute ur det land, där småkräken voro förgiftade och de stora åto upp en och där blästen kastade boll med en arm syndare. Denna bön hörsammades och en månad efteråt steg Johan Justus Sjöberg åter in genom Rågsumpens trygga dörrar. En vacker lördagskväll klädde han på sig den nya amerikastäten, tittade i spegeln om guldplomben han lätt sätta i därute lyste klar för snuset och att de bredbesiga lackskorna skeno som solen samt stegade ner till handlarns.

Där inne stod Amanda och var alldeles söt av konfekt och russin och sviskon, som det krullhåriga bjärtdet proppat i henne. Amanda höll på att få dåndimpen då hon fick se Johan, fin och stătlig träda in och bokhållaren bockade så blyertspennan ramlade från örat.

— Ge hit candi för en daler, röt Johan och slängde en enkrona på disken.

— Ursäkta, va ä då för nåt, sade bokhållarn och bockade igen.

— Vet du inte va candii ä din sanna för biss, sade Johan och spottade föraktfullt över golvet. Begriper du karameller då.....

Den kvällen uteblev Amanda från mötet, som hon bestämt med bokhållarn. Hon sökte i stället mot Rågsumpen, där hon så småningom lyckats träffa den nyhemkomne amerikahjälten på tu man hand. Och när Johan berättat för henne om sina äventyr i det främmande landet betraktade Amanda honom som en hjälte och tyckte att bokhållarn bara var en eländig nolla gentemot honom. Det dröjde inte många dagar förrän hela Rågsumpens bysamhälle hade klart för sig vilken stor man de hade fått hem. Johan berättade sina äventyr med björnar och andra vilda djur och visade sitt ärr och byfolket, ryste av bundran och vördnad.

Tacka för att Amanda ändrade sinne och övergav bokhållarn helt och hållet för en dylik hjälte som Johan Sjöberg. Nu ha de varit gifta i många år, Johan och Amanda, och hjälteglorian har hunnit förblekna helt och hållet. Det enda som är kvar är ärret efter grisslebjörnens klor på Johans kind. Och så snart någon frågar honom om detta berättar han med allt vildare och vildare detaljer om sin strid med Amerikas största vilddjur och den historien lever han på som sitt största minne.

— För ni må tro, säger Johan Justus, att då va ingen tocken där liten björnvalp, som dom har här hemma i Sweden. Då va en grisslebjörn, om ni vet va då ä. En riktig stor sanna för biss te grisslebjörn, som ätit upp flera människor i sitt liv. Å som skrämde hela skogscampen på flykten så när som på Johan Justus Sjöberg ifrån Sweden.

Kalle i Dalen.

Kåseri och skämt.

Två lögnare.

Under spansk-amerikanska kriget 1898 hade en amerikansk överste bland sina soldater även en bredaxlad, stark irländare. Karlen saknade ej mod, men hade blivit grundligt mätt på krigarlivet och krigartjänsten.

En dag ansåg han sig ha funnit ett skäl för att bli fri från krigartjänsten som han kunde förelägga sin överste och bad om tillåtelse att få tala med denne. Det beviljades, och irländaren steg in i överstens tält och gjorde ett dånande ställningssteg.

— Nå Mike, vad är det ni önskar? frågade översten.

— Jo, herr överste, svarade Mike, det är en alldeles särskild sak. Jag kom till regementet utan att riktigt veta vad jag gjorde. Å det förstås, det var ju också patriotism, men jag hade fått mig litet för mycket till bästa och tänkte inte alls på de mina när jag lät värva mig. Några pengar hade jag inte sparat, och då jag blev inkallad, hade jag rakt ingenting att lämna gumman och ungarna att leva på. I dag fick jag just brev ifrån min hustru, vari hon klagar över, att hon befinner sig i den största nöd. Hon har inga pengar, och barnen hålla på att svälta ihjäl. Och jag kan inte häller skaffa några pengar för min familjs underhåll förr än kriget är slut, och därför måste jag anhålla om mitt avsked.

— Ja, min kære Mike, svarade översten, det borde ni egentligen ha tänkt på förut. Men jag ska i alla fall ge er två månaders permission att fara hem.

— Nej, herr överste, jag måste anhålla om mitt avsked, vidhöll Mike.

Översten funderade ett ögonblick. Därpå sade han:

— Det är väl er hustru som yrkar på att ni skall komma hem.

— Ja visst, herr överste. Hon är dessutom svårt sjuk, och om jag inte snart kommer hem, fruktar jag, att hon kan dö innan dess, och då har jag det på mitt samvete för mitt återstående liv.

Översten stack handen i sin kappficka, drog upp ett brev och öppnade det.

— Mike, började han, det smärtar mig på det högsta, att ni försökt lura mig. Jag trodde inte, att ni kunde ljuga så. Här har jag ett brev från er hustru. Hon skriver till mig, att ni försökt övertala henne att själv ingiva en ansökan om ert avskedsansökande. Men samtidigt säger hon att ni alltid behandlat henne illa och att ni i hemmet hängivit er ohejdat åt dryckenskap och då alltid varit brutal och våldsam. För övrigt skriver hon, att hon mår fullkomligt bra och att det både för hennes och barnens skull är bäst, om jag vill behålla er kvar vid regementet och göra en ordentlig karl av er.

— Och det har min hustru skrivit? frågade Mike, stirrande på översten.

— Ja, Mike, så lyder hennes brev, svarade översten och såg skarpt på Mike.

Irländaren tvekade ett ögonblick tummade på mössan och sade slutligen.

— Herr överste, får jag säga ett ord till er som man, inte som regementschef?

— Tala fritt, min gosse, sade översten tjänstvilligt.

Mike drog djupt efter andan, så förvreds hans ansikte till ett leende, och han sade:

— Herr överste, jag vill bara säga, det att regementets två största lögnare för närvarande befinna sig i detta tält. Jag har ingen hustru och har häller aldrig haft någon.

Mörka ringar under ögonen ett varnande tecken.

Lägg märke till de mörka ringarna under ögonen, ty detta ett tydligt språk om dert hälsotillstånd. En frisk person har aldrig dessa mörka ringar inch blicken är alltid klar. Om Ni lider från njur- eller blåsiidande eller från binnikemask, skola

Edra ögon genast visa detsamma. I vanliga fall blir blicken grumlad av mörka fläckar framför ögonen. Magen är i olag halva tiden, vilket gör, att Eder livskraft helt en kelt utesngas. När en person är behäftad med binnikemask kan man tydligt se detta genom individens sjuka, bleka och utalitna utseende.

Tusentals män, kvinnor och barn, behandlas för många andra sjukdomar då deras verkliga åkomma är vdundrj — binnikemasken. Säkra tecken på att denna parasit är tillfinnandes är avförsel av delar av maaken, och andra tecken äro förlust av aptit med stundvis glupskhet, överdragen tunga, hjärtbränna, smärtor i ryggen och benen, svindel, huvudvärk, mörka ringar under ögonen. Magen känns tung, uppblåst och stundvis kan man förnimma en krypande känsla. Patienten har gul hud, förlorar i vikt, har dålig andedrakt, spottar ofta, helt och hållet ambitionslös, ingen lust till arbete, alltid lat. Slaganfall äro kända för att ha förorsakats av detta vidunder, som ibland når en längd av 50 fot. Då det kryper in i luftstrupen kan det lätt hända att offret kväves. Driv bort detta vidunder genast innan det undergräver Eder hälsa. Sänd $10.48 för en behandling med Laxton om Ni önskar bli fri denna förskräckliga parasit. Laxton är oskadligt änskönt Ni icke har binnikemask. Säljes endast av Royal Labera tory, 4 Netting Bldg., Dept. 121, Windsor, Ont. För försäkring av paketet 25c extra. Sänd pengarna i försäkrat brev. Sändes absolut icke mot C. O. D.

DE STULNA BYXORNA.

En karl var anklagad för att ha stulit ett par byxor. Åtskilliga vittnen hördes, men hade föga av vikt att säga. Den anklagade fick tillsägelse att gå men stannade kvar. Advokaten, vars skicklighet han hade att tacka för friheten, vinkade åt honom att det stod honom fritt att gå, men mannen stannade ändå.

Som inga mål längre återstodo, började rättegångssalen att tömmas. Advokaten gick då fram till sin frikände klient och frågade en smula nervöst, varför han inte gick sin väg.

Saken är den, svarade den frikände, att jag inte ville gå, förrän vittnena gått sin väg.

Varför det då?

Jo, de byxorna, som jag stal, har jag på mig.

TYDLIG VINK.

Georg: Om jag nu skulle stjäla en kyss av er, skulle jag då skrämma er och komma er att skrika?

Elsa: Jag kunde det inte. Rädslan gör mig alltid stum.

SLAGFARDIGT.

Med den brist på eftertanke ni visar, min fröken, skulle det inte förundra mig, om ni gifte er med det första bästa dumhuvud.

På ett så plötsligt giftermålsanbud var jag inte beredd.

SE MEN

En handelsresande kom en dag in på en större restarang och beställde soppa.

Då kyparen kom med soppan, förklarade gästen att han ville ha den varmare.

Detta skedde fem gånger, men ändå var ej soppan varm nog.

Hur varm skall soppan egentligen vara? frågade kyparen i förtvivlan.

Bara så varm, att ni inte kan stoppa tummen i soppskålen, när ni kommer med den.

MISSLYCKAD AFFÄR.

Hanson bodde i andra våningen. I tredje våningen bodde Lind, i den första Schultz.

Lind hade en hund, som noll på att göra Hanson galen. Om dagen skällde den av glädje, om natten tjöt den. Och Hanson hade nerver.

Om ni gör er av med er hund, betalar jag tjugofem kronor, sade han.

Jag skall tänka på saken, svarade Lind.

Efter några dagar möttes de i trappan.

Nu har jag gjort mig av med hunden, sade Lind.

Briljant, sade Hanson. Här äro de tjugofem kronorna! Vart har djuret tagit vägen?

Jag har sålt den för femton kronor till Schultz.

ALLA GODA TING ÄRO TRE.

Jag skall vara uppriktig mot er, sade fru X, då hon inträdde i läkaren konsulationsrum. Det är nu den tredje läkaren jag vänder mig till för mitt lidande.

Ert lidande! Ja, men det ser inte ut som om det skulle felas er något. Vad är det som är i vägen?

Min korpulens.

Nå, vad rådde mina kolleger er till?

Den ene rådde mig till att rida och den andre förordade en brunnskur i Kissingen.

Jag föreslår att ni rider till Kissingen.

BLICKENS MAKT.

Djurtämjaren, som kommit till den lilla staden håller för publiken ett tal om sin underbara förmåga att med en blick tämja de vildaste djur. Bland åskådarna befinner sig Karin Olsson, som reser sig och säger:

Skulle inte herrn vilja vara så vänlig och komma in till mig och titta ett tag på min gamla soffa, ty jag kan inte få bukt med väggohyran.

Hudson's Bay Company.
INCORPORATED 2ND MAY 1670.

TRE MILLIONER ACRES

MANITOBA, SASKATCHEWAN OCH ALBERTA
JORDBRUKSLAND TILL SALU
LAND FÖR BETESMARKER UTARRENDERAS
SKOGS- OCH HÖLICENSER UTFÄRDAS
PÅ GODA VILLKOR.
I och för närmare upplysning och inspektioner hänvänd Eder till
HUDSON'S BAY COMPANY, Land Department, Winnipeg or Edmonton

ANNONSER FRÅN CALGARY, ALBERTA.

HUGILL & O'KEEFE
Advokater & Notarier
Land Bldg. CALGARY, ALBERTA.
Hörnet First St. West & 9th Ave.
John W. Hugill, K. C. Svensk konsul.

J. J. WISE & CO.
132 8th Ave., East, Calgary, Alta.
Vi föra ett fullständigt lager av överrockar, kostymer, arbetskläder, skjortor, strumpor m. m. Billiga priser. Human behandling.
Kom och se vårt lager och Ni skall bli övertygad.

SKANDINAVER!
Vid besök i Edmonton, gå till Scandinavian News Store. Där finner Ni tidningar från de flesta platserna i Sverige, Norge och Danmark. Försäljer böcker och lexikon av alla slag. Gör ett besök. Adr. Scandinavian News Store, 10289—101 St., Edmonton, S. E. Krafft—F. Peterson, representanter för Svenska Amerikalinjen.

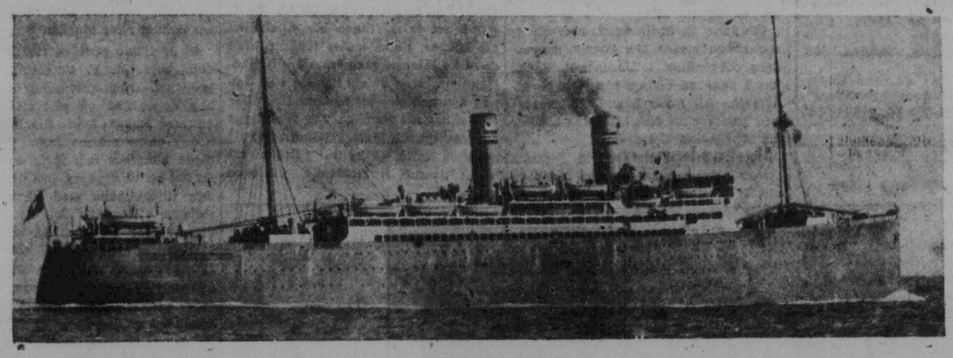

Dahl Steamship Agency
325 Logan Ave. Winnipeg, Man.
General Steamship Agents

Närhelst en resa till gamla landet planeras, sak samma om det är till Sverige, Norge, Danmark eller Finland, äro vi i stånd att erbjuda bästa möjliga ackommodation som kan erhållas å någon direkt linje till Skandinavien.

Med avseende å priset vilja vi nämna, att vi alltid följa ett bestämt pris, och att detta pris icke kan ändras utan att bryta mot de överenskommelser som ingåtts mellan de olika linjerna. När vi därför tala om priser, styfta vi på de prisuppgifter som anföres å de av ångbåtsbolagen utgivna cirkulären eller seglingslistor. Därför finns det ingen möjlighet att erhålla ens en cents reduktion under det stipulerade priset, eller att betala en cent mer.

Förutbetalda biljetter. Vi kunna sälja förutbetalda biljetter med direkt linje från Sverige, Norge, Danmark eller Finland till Halifax, Canada, och det bemötande som gives är detsamma som erhålles å resa härifrån till gamla landet. För resan åtgår cirka 8 dygn, ibland några timmar mer och ibland mindre, beroende förnämligst på väderleken. Resan göres å på allt sätt moderna ångare (oljebrännare) och vi äro förvissade om, att resande från och till Skandinavien icke kunna få fördelaktigare bemötande än vad som gives när biljetten köpes från Dahl Stemship Agency, den älsta etablerade skandinaviska ångbåtsagenturen i Canada.

Intet misstag kan begås av den som köper förutbetalda biljetter för släktingar och vänner i de skandinaviska länderna från oss. De kunna då resa med direkt linje från sina hemland till Halifax, Canada och med den mest direkte järnvägslinje till slutlig destinationspunkt.

Passbestämmelser. Skandinaver, som äro canadensiska medborgare, behöva endast erhålla ett igenkänningsbevis från vårt kontor, och därmed undanrödjes alla hinder för resa genom Förenta Staterna till New York via Minneapolis och Chicago, eller via Toronto och Montreal.

Amerikansk invandringsskatt behöver icke erläggas, och om någon påstår att sådan skatt måste betalas, håller han sig icke till sanningen.

För svenska, norska, danska eller finska medborgare är det nödvändigt att utfärda gällande pass och det är därför rådligt att i god tid sätta sig i förbindelse med oss för anskaffandet av sådana dokument.

Närhelst Ni planerar en resa till gamla landet, glöm icke att tillskriva oss och vi skola per omgående besvara Edert brev å Edert eget språk. Vi äro här för att stå Eder till tjänst och vi skola mer än gärna sätta vår 28-åriga erfarenhet till Edert förfogande.

Järnvägsresan från Winnipeg till New York är några timmar kortare än sådan resa från Winnipeg till Halifax och kostnaderna äro ungefär desamma. En av fördelarna med resan till New York är den, att Ni då blir i tillfälle att se världens största stad med alla dess sevärdheter. Köp därför Edra biljetter via New York.

Fri järnvägsresa från Bergen till Oslo samt till destinationsort som uppges å biljetten.

Dahl Steamship Agency
WINNIPEG.